

Ady Endre vonatán

*Hová robog ez a vonat ki tudja
az alkony fellegei mint asszonyi öl
piros redői szétnyílnak magába
fogad az éj és robogunk tovább ki
tudja hogy howá milyen éjszakába
micsoda anyaméh micsoda város
micsoda óceán magzatvize
micsoda ringás vérpiros homály vár
ki tudja istenem ki tudja
csak robogunk tovább a semmibe*

*Hová robog ez a vonat ki tudja
fekete szűz égő vörös szemekkel
fekete csapzott hajzata vonódik
utána sátán vasszüze howá fut
ki tudja talán csak a sínek
de ki tudhatja, hogy a sínek is
hol csavarodnak föl a semmibe
aludni kellene igen aludni
talán ha elszívnék egy cigarettát
talán egy korty ital segítene
tán elaludnék ha egy asszony árnya
a fülke függönyén átkéklene
de az is lehet rajtam kívül már a
vonaton nem utazik senki se*

*Hová robog ez a vonat ki tudja
az állomások régen elmaradtak
megfulladok de zárva minden ablak
robogunk a földsrű éjszakába
a záporba holtak zilált hajába
szikra száll vagy széttúrt csontok szilánkjá
ki tudja istenem ki tudja
s ki tudja hogy kik ülnek itt velem
mint röntgenfénykép áttetszik az arcuk
hol szálltak fel s mért nem szól senki sem
csak mosolyognak s csontfehér kezükben
fojtó illatú súlyos koszorúk
ki tudja hogy a vonat hova fut
meddig fúródik a párnás sötétbe
mint rozsdás szög a Krisztus tenyerébe
talán aludni kellene igen
nem tarthat már nagyon soká az út
hamarosan megérkezem*

Alkony

*A rókabundás alkonyat
most lendül át az égi partra,
s csillag-sövénnyen fennakad
bozontos, rozsdaszínű farka.*

*Kitépi és tovább szalad,
nyomára forró vért csöpögtet,
és mint pityergő vadnyulat,
kiejti szájából a Földet.*

ÁGH ISTVÁN

Reggeliznek a madarak

*Ez a korai ablak
rámtár egy péter-páli hajnalt,
madaraim kimaradnak az égből.
akár telefonszámos naptáramból
halottaim, kereszt f-re,
minden madár a földön,
billegős galamb sétál,
a rigó hármakat ugrik,
az a kis szeleburdi
veréb is köztük szürkül,
sürgős reggelizés, amíg teázgatok
száz rózsaszín kukaccal
lett feketébb az udvar,
a macska kefe-sámlí,
aztán meg törpe párduc
hátról a galambra,
micsoda kedves ragadozás!
dúlás, ölés, falás,
egészségtekre! föl a fára!
s velük emésztenek a fák,
de nagy békére van kilátás!
harangszóig a szél is áll.*